

Nou impuls per la Cultura de Pau

ANWARUL K. CHOWDHURY (*)

En ocasió del 50è aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans, el desembre de 1998, un grup d'organitzacions de la societat civil va llançar una campanya mundial pel reconeixement del dret humà a la pau. Aquestes organitzacions van fer una crida "per prevenir la violència, la intolerància i la injustícia als nostres països i societats per tal de superar el culte a la guerra i construir una Cultura de Pau".

Malauradament, avui, aquestes dues aspiracions encara són lluny de fer-se realitat.

En el món actual, la Cultura de Pau hauria d'ésservista com l'essència d'una nova civilització global basada en la identitat interna i en la diversitat exterior. L'afiorament de la Cultura de Pau generarà en nosaltres l'actitud que és un prerequisit per a la transició de la força a la raó, del conflicte i la violència al diàleg i la pau. La Cultura de Pau proveirà les bases per un món estable, partidari del progrés i pròsper per a tots.

L'adopció per part de l'Assemblea General de les Nacions Unides el 1999 de la Declaració i Programa d'Acció sobre una Cultura de Pau fou un esdeveniment clau. Les negociacions que durant nous mesos vaig tenir l'honor de presidir van conduir a l'adopció d'aquest document normatiu històric que és considerat com un dels llegats més significatius de les Nacions Unides per a les generacions futures.

El treball de les Nacions Unides ha estat particularment reforçat per l'ampli suport de les organitzacions no governamentals. Ara som al tram final del De-

DS

“Els joves mereixen una educació radicalment diferent, que no glorifiqui la guerra sinó que eduqui per la pau”

cenni Internacional per una Cultura de Pau i No-Violència pels Infants del Món proclamada per les Nacions Unides. Aquesta dècada (2001-2010) està promouent un moviment mundial per la Cultura de Pau.

La comunitat internacional ha de reafirmar que la seva tasca més urgent i la seva major responsabilitat social és

assegurar una pau sostenible al nostre planeta. Els esforços globals vers la pau i la reconciliació només poden tenir èxit amb un enfocament col·lectiu, construït sobre la base de la confiança, el diàleg i la col·laboració. A tal efecte, hem de construir una gran aliança per a la Cultura de Pau entre tots, particularment amb la participació proactiva de la gent

jove. Aquesta és la nostra primera prioritat. La segona àrea en què ens hem de concentrar consisteix en donar un reconeixement –llargament postergat– al fet que les dones tenen un paper clau a jugar en la promoció d'una Cultura de Pau, particularment en societats marcadament pels conflictes, ajudant a assolir una pau i reconciliació duradora. Si les dones no estan a la primera línia de la Cultura de Pau, les solucions a llarg termini seran difícils d'assolir. Les dones han demostrat, una i altra vegada, que sovint són elles les que promouen la Cultura de Pau a l'estendre les mans a través de les divisions i a l'encoratjar els altres a fer el mateix.

Aquest fort convenciment rau en l'especial significança que té per mi la declaració que vaig presentar a la comunitat internacional quan era president del Consell de Seguretat i que va ser la

base per a la Resolució 1325 sobre el paper de la dona en la resolució de conflictes, que avui encara és una referència per tots nosaltres.

La tercera àrea, l'educació per la pau, ha de ser presa en compte a totes les regions i països del món com un element essencial. Per afrontar eficaçment els complexos desafiaments del nostre temps, els joves d'avui mereixen una educació radicalment diferent que no glorifiqui la guerra sinó que eduqui per la pau, la no violència i la cooperació internacional. Totes les institucions de l'educació han de preparar els estudiants per tal que siguin ciutadans del món responsables i constructius.

Un reconeixement explícit del dret humà a la pau per part del Consell de Drets Humans i de l'Assemblea General de les Nacions Unides hauria de ser la quarta àrea en què focalitzar-se.

A més, la societat civil té un gran paper en la total i efectiva implementació del Programa d'Acció de la Cultura de Pau, especialment assegurant el seguiment de l'efectiu compliment dels seus compromisos per part dels governs nacionals i a les organitzacions internacionals més rellevants.

Les llavors de la pau existeixen en tots els éssers humans, però cal que les nodrim individual i col·lectivament, per tal que floreixin. La pau no es pot imposar des de fora sinó que s'ha de generar des de dins ■

(*) Anwarul Chowdhury fou sotssecretari general a les Nacions Unides i president del Consell de Seguretat, així com ambaixador de Bangladesh davant les Nacions Unides entre 1996 i 2001

PUNT DE VISTA

¿Le gusta ver películas de cine dobladas al catalán?

Texto y fotos: Juan Reyes

CARLES FOLCH

Guia de muntanya

No hi vaig gaire sovint, però m'agrada. Si tinc l'opció, optaria per la versió catalana. És la meua llengua materna i la prefereixo així; però no tinc cap objecció amb el castellà. No sóc partidari de les obligacions, però penso que és bo que es tradueixin les pel·lícules al català.

ESTEFANÍA CASTILLO

Estudiante

A mí me da igual el idioma en que se proyecte. Aunque a mi padre, que trabaja de encargado en el cine; le parece mal la obligación del cincuenta por ciento en catalán. Cree que es posible que la gente deje de ir al cine; la mayoría de personas elige ver películas en castellano.

ENRIC CALDUCH

Informático

Suelo elegir películas en castellano porque te las encuentras en este idioma. Si estuviera la misma película en catalán, seguiría optando por la versión en castellano. Pero encuentro bien que se obligue a pasar la mitad en catalán, porque es un derecho poder elegir ver películas en catalán.

ANNA GARCÍA

Peluquera

No me importa. Normalmente veo cine en castellano porque es mi tendencia natural, pero pienso que está bien que se obligue a las salas a exhibir también películas en lengua catalana. Aunque parece que a las grandes multinacionales les importa muy poco el idioma catalán.

LUÍS ROS

En paro

Siempre elijo películas en castellano. Creo que debería haber una tolerancia en el idioma, cosa que no ocurre, como es el caso, por ejemplo, de las facturas y los rótulos y ahora el cine. Se va de un extremo a otro y todo extremo es malo. Está bien tener un idioma, pero no imponerlo.